

Heidt Petra: *Sors és érzelem*

Nagyszalontán született egy leány, szeme olyan volt, mint a napbarnított bőr. Testvéreivel tízen voltak, viszont a tüdőbaj teljesen megváltoztatta a család életét, mint egy felgereblyézett erdőben a pusztító vihar. Ebben az időben elég gyakori volt a hasonló betegség, de a halál valamilyen szinten mindig megváltoztatja az embert. Az elmúlás, mint a függőségről való leszokás, szorongást, gyötrődést és hiányérzetet okoz, de idővel enyhül, néha bevillan róla egy kép, de az élet folytatódik tovább, nélküle.

A lányt és egyetlen kisöccsét a földműves édesapa feleségével egy kevéske földön lévő kis házban nevelte. Jó nevelést kaptak, a fiú tanári végzettséget szerzett és imádta a verseket, ő maga is írt, mégpedig arról, hogy hogyan látja a körülötte zajló bonyolult világot, és mindez hogyan is hat rá, milyen gondolatokat táplálnak a közelében lévő történések. A lányból pedig ápoló lett. Sok embernek segített, ennek köszönhető, hogy megpillanthatta élete szerelmét, Sándort, aki a munkatársa volt. Csodások voltak együtt, mindenki imádta a férfit. Egy jólelkű, széparcú fiatal ember volt, tele tervekkel, melyeket Ágnessel szándékozott megvalósítani. A nő férjhez ment, nagyon jó kapcsolatot ápolt szeretett társával, de a csúf idő közékük állt.

Az ember csak néz előre, és arra lesz figyelmes, hogy eltelt egy óra, aztán hirtelen még egy, pedig nem is csinált semmit. Az idő múlása tág és bonyolult fogalom, az idő szimpla események látszólag folyamatos érzékelésére utal, egyszerűen értelmetlen. Ágnes rájött, hogy feleségnek lenni nem is olyan egyszerű. Borzasztóan fárasztó, főzni, mosogatni, takarítani, sokszor inkább unalmas, és monoton, mintsem fárasztó. Már az ágyban töltött közös hancúr sem volt az igazi. Hiányzott belőle a változatosság, a móka. Számára ez egy igazi érzelmi hullámvasút volt.

Az ember, mikor szorong és magába folytja érzéseit, sokszor rossz és meggondolatlan döntéseket hoz. Bele sem gondol, hogy mindezek mennyire kihatnak az életére. Egy döntés és az élet teljesen más irányba folytatódik tovább. Ebben az esetben fogalmazódik meg az a bizonyos „mi lett volna, ha” kérdés. Mindenkinek az életében van olyan dolog, amit utólag teljesen megváltoztatna. Ágnes asszonynak is szintúgy volt egy ilyen fejezete, ami végül a férje életét követelte. Nagyon vágyott ugyanis arra, hogy újra éljen, és ne csak abba a folyamatos gyötrellemmel teli mókuskerekben élje tovább szorongó életét.

Ápolóként elég sok személlyel találkozott, talált is valakit, kinek a személyiségét elég izgalmasnak találta. A páciense volt, így hát sűrűn találkoztak, beszélgettek, majd barátokká váltak. Ágnes egyszer csak

arra lett figyelmes, hogy a férfi füle mögé helyezi szemébe nyúló hosszú hajtincseit, s mézédés csókkal ajándékozta meg őt. Tisztában volt azzal, hogy ezt nem szabadna, hisz mindez olyan, mintha a társasban két mezővel többet lépne a bábú, viszont nincs mit tagadni, élvezte, s a bűnt élvezni a legbűnösebb bűn. Sokat rágódott az asszony, s a lelkipurdalás oly csodásan ivódott beléje, mint a gyógyíthatatlan betegség. Bűntudata miatt el is hagyta a házasságába tolakvó férfit. Ám ő hirtelen haragú volt. A harag mindig rossz cselekedetekre ösztönöz, szimplán bosszút kíván.

A csodás, hűséges, szerető férj meghalt. A nő ríva rogyott le a testhez, borzasztóan érezte magát, mintha lelke egy darabjára már Lucifer vigyázna. A lepedőt az ágyról fogta, s buzgó lendülettel lerázta, majd zokogó szemekkel vitte a folyóhoz. A sírás tiszta érzelmi őszinteséget sugároz. Sírunk, ha boldogok vagyunk, sírunk, ha szomorúak. Néha már úgy érezte megőrült, már mindenfélét látott: kísérteteket, szellemeket, árnyakat. Ágnes hirtelen azon kapta magát, hogy lenéző tekintettel a bíró az esküdtszéken vallatja. Ökögött makogott, hisz nem tudta mit mondjon. A férje itt hagyta, ennyi volt. Hazamászva, dühében mindent összetört, majd hátralevő életében zokogva mosta tovább a vérrel borított lepedőt.

Úgy érezte, mindez eltereli figyelmét minden körülötte lévő rosszról. Ahogy az asszony idősödött már nem is dolgozott, már élni sem akart. Az özvegy fiatal nőből mára csak egy temetőben pihenő halvány sír maradt, melyet mindenki elkerül.